

- наукову (відкриття);
- технічну (винаходи);
- економічну (підприємництво);
- художню (мистецтво);
- соціальну (відносини з людьми);
- політичну (державне управління).

У розвитку креативного суспільства головну роль відіграють нові ідеї та інновації. Без креативного суспільства не може бути креативної економіки. У креативному суспільстві найбільшою мірою розкривається творчий потенціал людей. Найважливішою характеристикою інноваційно-креативної економіки є наявність індустрії інновацій, під якою розуміється сфера розробки, виробництва та реалізації конкурентоспроможних інновацій в масовому масштабі. Індустрія інновацій повинна охоплювати всі галузі економіки та соціальну сферу. Цілями індустрії інновацій є модернізація та розвиток усіх галузей економіки та сфер життя суспільства, підвищення рівня та якості життя громадян, зростання ефективності, наукоємності та якості праці та виробництва у всіх галузях економіки, забезпечення конкурентоспроможності країни на світових ринках.

Таким чином, відмінна особливість креативної економіки від традиційного економічного подання полягає в тому, що головний інструмент у ній – це знання, ресурс – інформація, а продукт – інновація. Тим самим, концепція креативної економіки об'єднує воедино розрізнені поняття «інформаційної економіки», «економіки знань» та «інноваційної економіки».

Література

1. Ричард Флорида, Креативный класс: люди, которые меняют будущее. – М., «Классика-XXI», 2007 г., С. 60-61.
2. «The Creative Economy». Business Week (Special double issue: The 21st century corporation), august 28, 2000. P.1-5.
3. Howkins J. The Creative Economy. NY.: The penguin press, 2001. – 288 p.
4. Дантон Э. Инновации: как определять тенденции и извлекать выгоду. М., 2006.
5. Креативное мышление в бизнесе. – М.: Альпина Бизнес Букс, 2006.
6. Т.М. Амайстайл. Как убить творческую инициативу // Креативное мышление в бизнесе. – М.: Альпина Бизнес Букс, 2006.

Левченко О.М., д.е.н., доц.
Кіровоградський національний технічний університет, м. Кіровоград, Україна

ТРАНСФЕР ОСВІТНЬО-ПРОФЕСІЙНИХ ЗНАТЬ ЯК ІНСТРУМЕНТ ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ ДЛЯ ПОТРЕБ ІННОВАЦІЙНО АКТИВНИХ ПІДПРИЄМСТВ

За умов становлення інноваційної моделі розвитку економіки, для якої характерним є зменшення періоду ефективного використання та актуальності набутих у процесі навчання знань та навичок, особливе місце має займати питання інформаційного забезпечення процесу підготовки кадрів. Саме тому основою сучасного інноваційного навчального процесу та розвитку, зокрема, вищої освіти має стати формування механізму перманентного трансферу нових знань у навчальний процес у сферу вищої освіти.

У зв'язку з цим, як підкреслює Л. Антошкіна, світові тенденції розвитку освіти зумовлені необхідністю реалізації на практиці інноваційних тенденцій, що мають місце практично в усіх видах економічної діяльності, а головним чинником приросту суспільного багатства є збільшення накопиченого обсягу знань [1].

За сучасних умов існує необхідність формування інноваційного механізму не лише трансферу технологій, що властиво для технократичної парадигми розвитку економіки, а трансферу знань загалом.

Так, традиційно під поняттям „трансфер технологій” розуміють передачу науково-технічних знань і досвіду для надання науково-технічних послуг, використання технологічних процесів, випуску продукції як на бездогвірній основі, так і на умовах, визначених договором, укладеним між сторонами [2]. При цьому передача технологій вважається актом, що відбувся, тільки тоді, коли одержувач почав активно використовувати отриману технологію для виробничих цілей. До моменту її ефективного використання відбулась тільки передача інформації [3]. Проте в умовах інтенсивного розвитку інформаційно-комунікаційних технологій, сфери інтелектуальної праці, постає актуальність формування механізмів передачі не лише технологій та відповідних знань з метою конкретної матеріалізації та подальшої комерціалізації, а трансферу нових технологічних знань, які будуть сприяти формуванню цілого кластеру інноваційної продукції та послуг .

Ось чому, саме „трансфер знань” є за цих умов більш смисливим поняттям, яке включає як безпосередньо цілеспрямовану передачу технологій, так і нових знань [6].

Особливістю сучасного трактування трансферу знань в умовах поширення гуманістичної парадигми є те, що необхідно виокремлювати як традиційний трансфер технологічних знань із сфер науки та вищої освіти у виробництво, так і, навпаки, перенесення нових наукових та прикладних (практичних) знань у сферу вищої освіти, або трансфер освітньо-професійних знань. Окрім матеріалізації наукових (фундаментальних та прикладних), інженерних, організаційно-економічних тощо знань у нових інтелектуальних продуктах, поступово відбувається також їх трансформація в освітньо-професійні знання.

Таким чином, в умовах формування інноваційної моделі економіки якість освітніх послуг, окрім стану матеріально-технічного забезпечення та якісного рівня професорсько-викладацького складу, значною мірою буде визначатися саме якістю їхнього інформаційного наповнення та швидкістю процесу трансферу освітньо-професійних знань (тобто терміном передачі сучасних наукових та інженерних знань до сфери вищої освіти).

На превеликий жаль, за роки незалежності України процеси дезінтеграції вищої освіти, науки та виробництва лише поглибилися. Проте, сучасний ВНЗ не може бути відірваний від середовища створення, обробки, зберігання, передачі та реалізації нових знань. Як свідчить світовий досвід, саме університети з їх вагомим науковим та інноваційним потенціалом у провідних країнах стають невід'ємною частиною та генератором розвитку як регіональних, так і національних інноваційних систем [4].

Ось чому у Великобританії та інших розвинених країнах зараз все більше обирається курс на комерціалізацію сфери наукової та науково-дослідної діяльності. У зв'язку з цим у розвинених країнах створюються не лише державні, а й приватні фонди для фінансування перспективних досліджень, які сприяють розвитку підприємництва у галузі високих технологій.

У США професори університетів, завдяки цілеспрямованій державній політиці останніх років у галузі інновацій, вже не лише зайняті у консультативній та дослідній діяльності на замовлення органів влади чи підприємств, а самі все більше створюють власні дослідні та консалтингові фірми, досить часто при університетах, і включаються безпосередньо у процес створення інтелектуальних продуктів та їх реалізацію на ринку інформаційних послуг або високих технологій. При цьому існує тенденція до все активнішого залучення професорами до такої діяльності студентів та аспірантів [5].

У світовій практиці досить часто саме університети беруть на себе ініціювання наукових досліджень і створення інноваційних організаційних структур. Зокрема, у структурі Единбурзького університету існує технологічно-трансферний центр, який створений спільно з мерією названого міста. До складу останнього входять підрозділи, які займаються питаннями трансферу результатів наукових досліджень зацікавленим підприємствам, маркетинговими дослідженнями, питаннями інтелектуальної власності, та інкубатор інноваційних компаній, в якому відбувається кінцева верифікація наукових проєктів, ініційованих викладачами університету, пошук партнерів у галузях промисловості з метою комерційної реалізації проєктів тощо [7].

У зв'язку з цим вагому роль у формуванні інноваційної інфраструктури в Україні як на національному, так і регіональному рівнях мають відігравати університети. Вони мають бути ініціаторами створення регіональних центрів науково-технічної інформації; з комерціалізації результатів наукових досліджень, які мають взяти на себе роль центрів з трансферу технологій; створення механізмів трансферу науково-технічної інформації до складу навчальних продуктів, тобто трансферу освітньо-професійних знань.

Саме створення ефективної моделі трансферу освітньо-професійних знань у підсумку має стати тим інструментом, завдяки якому можна буде забезпечувати високу якість підготовки кадрів з вищою освітою саме для потреб інноваційно активних підприємств. Даний процес не може бути чимось відокремленим від інноваційних процесів розвитку вищої освіти та національної економіки загалом, а має стати їх гармонійною складовою. Підвищення якісного рівня підготовки студентів на інноваційних засадах, залучення їх до науково-дослідних та інноваційних проєктів дозволить, як свідчить світовий досвід, у майбутньому сприяти підвищенню якості їх підготовки та поширенню можливостей університетів щодо здійснення інноваційної діяльності.

В цілому впровадження моделі трансферу освітньо-професійних знань в процес інноваційного розвитку вищої освіти сприятиме підвищенню якості підготовки фахівців шляхом інтенсифікації процесу створення наукових та інженерних знань і їх трансформації в сучасні освітні послуги, що, у свою чергу, дозволить для потреб підприємств готувати висококваліфікованих фахівців, орієнтованих на інноваційну працю.

Література

1. Антошкіна Л.І. Економіка вищої освіти: тенденції та перспективи реформування / Л.І. Антошкіна. – К.: Видавничий дім „Корпорація”, 2005. – С.68.
2. Евдокимова В. Лицензирование и передача технологии: общие аспекты и степень государственного регулирования / В. Евдокимова // Материали Московского форума по интеллектуальной собственности. – М., 13-19 октября 2000 г.
3. Інноваційний розвиток економіки: модель, система управління, державна політика / [За ред. д-ра екон. наук, проф. Л.І. Федулової]. – К.: „Основа”, 2005. – С. 415.
4. Левченко О.М. Економіка знань: управління розвитком людських ресурсів Великобританії / О.М. Левченко. – К.: Видавничий дім „Корпорація”, 2005. – С.116.
5. Левченко О.М. Професіональний потенціал: регуляторні механізми інноваційного розвитку. / О.М. Левченко. Монографія – Кіровоград: КОД, 2009. – 375 с.
6. Klaus North. The anatomy of European knowledge regions: a comparative analysis [Електронний ресурс]: / Klaus North // Forth world conference on intellectual capital for communities. – Paris, May 2008 // Режим доступу: <http://www.web.worldbank.org>.
7. The University of Edinburg Postgraduate Prospectus 2000. – Communication and Public Affairs, 1999. – P. 6.

Луговська А.В., ст. викл.

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького, м. Черкаси, Україна

ІНВЕСТИЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ – ЗАПОРУКА ЕКОНОМІЧНОГО ЗРОСТАННЯ ПІДПРИЄМСТВ

Розвиток промисловості України в умовах економічної кризи вимагає ретельного аналізу тих заходів, що сприяють зростанню обсягів виробництва підприємств, поліпшення їх технічного оснащення та потенціалу, створення нових робочих місць. Одним із заходів реформування промислових підприємств є інвестиційна діяльність. Аналіз цієї діяльності вимагає дослідження як загальних основ і механізмів здійснення інвестування, так і інвестиційного потенціалу підприємств в умовах економічної кризи.

В Україні питанням змісту, чинників формування та особливостей розвитку інноваційної системи останнім